

faa det dobbelte eller tredobbelte Forsikringsbeløb. Det vil jo være et Tillæg til deres Løn, som de maaske nok kunne trænge til.

Ændringsforslagene til § 5 er i Grunden de væsentligste, jeg har stillet. Det første gaar ud paa, at Dagpengene skulle udgøre et fast Beløb, nemlig for mandlige Personer under 18 Aar og Kvinder 1 Krone og for mandlige Personer over 18 Aar 1½ Krone. Det er noget mindre, end det er sat til i Lovforslaget, hvor Dagpengene ere satte til højst 2 Kr. Naar jeg har foreslaaet en Nedsættelse, er det for ikke at give de vedkommende Anledning til Simulation og til at holde Sygdommen vedlige. Desuden mener jeg, at de, der ønske større Dagpenge end 1½ Kr., kunne sikre sig den ved en lille Udgift for hver Dag, Uge eller Maaned, hvordan det nu ordnes i det paagældende Selskab. — Det andet Forslag til samme Stykke er en Redaktionsændring gaaende ud paa, at Ordene: „den under denne“ ændres til: „Ydelsen“. Jeg antager ikke, at det er rigtig Dansk, som det staar nu, i alt Fald skal man vist høre det flere Gange for at forstaa, hvad der menes. Ved mit Forslag bliver Meningen saaledes, som den oprindelig var, den nuværende Redaktion er vistnok importeret fra Folketinget. — I det andet Stykke af § 5 foreslaar jeg, at der ligesom i Stedet for Dagpenge i første Stykke skulde sættes et fast Beløb for fuld Invaliditet, nemlig 3,200 Kr., saaledes at der ikke blev noget Regnestykke at gøre op og ikke blev nogen Afregning at afkræve om Aarsfortjenesten hverken hos Arbejderen eller hos Arbejdsgiveren, men naar Arbejderen bliver fuld Invalid, skal han have den omtalte Sum. Viser det sig, at han faar mindre Invaliditet, ville de Bestemmelser, som staa senere i Stykket, kunne gælde lige saa godt, fordi Summen nedsættes noget; men der er vist ingen Tvivl om, at de uheldigst stillede ville faa noget mere. — Ændringsforslagene under Nr. 12 og 13 høre sammen ligesom Ændringsforslagene under Nr. 14 og 15. Disse to sidste Forslag handle om den Pengesum, der skal ydes i Tilfælde af Dødsfald; jeg har tænkt mig den sat til 2,400 Kr., som et fast Beløb for enhver, der bliver slaaet ihjel, enten han har en stor eller lille Fortjeneste. Det vil være til Gavn for dem, der have den lille Fortjeneste, og ikke til synderlig Skade for dem, der have den store Fortjeneste, og det forekommer mig ogsaa, at dersom de, der have den større Fortjeneste, ikke selv have sikret sig,

maatte deres efterladte tage Skade for Hjemgæld. Jeg er sikker paa, at Raadet vil lettes betydeligt i sit Arbejde ved mit Forslag, og jeg tror, at i mange Tilfælde vil det Gode, som opnaas ved en fast Sum, være større end den Forurettelse, der lides ved, at nogle af de paagældende faa en mindre Sum. — Naar jeg har stillet disse Ændringsforslag, er det naturligt, at jeg foreslaar, at lade § 7 udgaa, der handler om, hvorledes disse Opgørelser skulle foretages, men som der ikke bliver Brug for, dersom mine Ændringsforslag vedtages.

Jeg foreslaar saa — jeg ved ikke, om det er det rette Sted — at der indsættes en ny Paragraf her, som gaar ud paa at paalægge Arbejderne nogle Forpligtelser. Det, jeg her har foreslaaet, er ikke andet, end hvad jeg har fundet i Policier fra Assuranceselskaber, som fordre, at den forsikrede skal gøre noget for at blive kureret, og de samme Bestemmelser findes ogsaa i andre Landes Love, f. Eks. den engelske Lov, til Dels i samme Udtryk som her. Mit Forslag gaar saa ud paa, at „naar en forsikret tilskadekomne vil gøre Fordring paa Erstatning, er han pligtig snarest muligt efter Ulykkestilfældet at lade sig undersøge af en Læge, og derefter at underkaste sig Lægebehandling. Dersom den tilskadekomne nægter at lade sig undersøge, eller undlader at tilkalde og benytte Lægehjælp, eller dersom den tilskadekomnes Helbredelse forhales eller forhindres ved hans eller hans nærmestes Tilsidesættelse af Lægens Forskrifter, kan Raadet ganske eller delvis frakende ham Retten til Erstatning.

Arbejdsgiveren eller hans befuldmægtigede, ligesom ogsaa Raadet, er berettiget til at lade den tilskadekomne tilse af en Læge.“ Det, mener jeg, er en nødvendig Bestemmelse, som ogsaa findes i andre Love af samme Art, saaledes at Arbejdsgiveren eller Selskabet maa have Ret til at lade ham tilse af en Læge for at se, hvordan det gaar med Sygdommen, og om han maaske ikke kvaksalvererer paa sig selv; det maa heller ikke komme dertil, naar de komme for at se til den tilskadekomne, at denne saa kan sige: Jeg skal nok melde mig selv, naar jeg bliver rask! Jeg tror, at mit Forslag er fyldestgørende og maaske nødvendigt.

Ligesom Overskriften over Afsnit I hedder „Forsikringen“, saaledes ønsker jeg, at Overskriften over 2det Afsnit kom til at lyde: „Forsikringens Ordning“. Jeg tror, der er sagt dermed, hvad andet Af-